

Извадак из књиге

АПОКАЛИПСА И ТРЕЋИ СВЕТСКИ РАТ

Владимира Димитријевића

Политика и мистика: блискоисточни сукоб и есхатологија монотеистичких религија

Ново доба и свеопшти покољ

Одавно су мислећи људи уочили да време убрзава; што је мање песка у горњој посуди клепсидре, то брже истиче ка дну. Они који су остали без Бога (а, како рече блажени Августин, без Бога нико не остаје никад, осим оног ко се Бога одриче) и устали против Бога, почињу да дрхте: савест их подсећа на чињеницу да живе без Онога Који је извор живота. Богоборачке силе су све јаче, и оне стреме успостављању Новог поретка, који је отац Јустин звао добом „атомске технике и прашумске етике.“ Том поретку треба да претходи велики покољ зарад ослобођења од „сувишних.“ Најпознатији сатаниста 20. века, Алистер Кроули, који је радио и за британску обавештајну службу, у својој „Књизи закона“, насталој 1904, тврдио је да је завршено хришћанско доба, и да наступа доба Хоруса, победничког божанског детета, пре чијег се доласка свет мора купати „у мору крви.“ Иницијација у Нови еон, по Кроулију, значи рат и масакре каквих до тада није било. Представници покрета Њу Ејџ, који у себи спаја елементе либералног хришћанства, оријенталних религија и окултизма, тврде да је свет изашао из патријархалне епохе Рибе и ушао у ослобађајуће Доба Водолије, али, да би био потпуно складан (једна светска држава, једна светска војска, једна полиција, једно судство, један парламент, и, наравно, једна, универзална

синкретистичка религија), морају бити уклоњени они који спречавају интеграцију. Њу Ејџ пророчица, Рут Монтогмери, још 1986. је изјавила: „Милиони ће преживети, а милиони неће.” О свеопштем масакру, пре свега хришћана који се не одричу своје „рибље” вере, писала је и Алиса Бејли, која је стајала на почецима покрета (1).

Испуњавање Њу Ејџ „пророчанстава”

Творци глобалног „човечника” (израз Александра Зиновјева), који су до сада и радили на стварању синкретистичких Њу Ејџ папазјанија, да би што више разградили традиционалне хришћанске вредности Запада, више се уопште ни не крију: решили су да „пророчке” најаве „водолијаша” спроведу у дело. Осећају се тако моћни да се већ и поигравају са својим жртвама, људима – мравима „глобалног човечника.” Рецимо, средином деведесетих година 20. века у САД појавиле су се тзв. „карте илумината”, за једну врсту стратешке игре. На њима су се, пола деценије пре 11. септембра 2001. године, појавиле слике рушења кула близнакиња и напада на Пентагон. Они који прате ову проблематику, већ су уочили на тим картама нешто што личи на рушење Биг Бена у Лондону, и панику која настаје. На Интернету се поодавно појавиле спекулације да ће антиелита на Олимпијским играма у Лондону 2012. инсценирати неки терористички чин, сличан оном од пре 11 година, који би могао да буде увод у Трећи светски рат, рат за истребљење човечанства и свођење истог на „златну милијарду.” Сасвим је могуће да су ове спекулације плод размишљања уплашених умова; али, после недавне тврдње израелског челника, Ехуда Барака, да је Хезболах, иза кога наводно стоји Иран, напао израелске туристе у Бугарској, Мосад и Шин Бет су се размилели по Великој Британији, а најављено је и присуство преко 20 хиљада британских војника који ће обезбеђивати Олимпијске игре, уз тврдњу да ће Иран „сигурно напасти” (као што је Садам Хусеин „сигурно” имао „оружје за масовно уништавање”). Оволика концентracија британске војске на Острву није уочена од доба Другог светског рата. Уосталом, ствар се ни не мора десити у току Олимпијаде; може то бити и касније, са истим ефектима. Отварање Олимпијских игара, пуно окултне симболике, вештаца и вештица (плус незаоблазни Лорд Волдеморт, господар зла из „Харија Потера”), свакако је деловало злокобно. Трећи светски рат

јесте могућност, али не због Хезболаха (они су само пиони на „великој шаховској табли” Бжежинског), него због унутрашње логике терминалног капитализма, званог глобализам. То је знао и Александар Панарин (умро 2003.), генијални руски социолог и философ, који је, у свом огледу, „Агенти глобализма”, записао: „Шта може бити архаичније, супротстављеније просветитељском идеалу новог светског поретка, него што је то нови светски рат? Али, изгледа да баш он данас улази у систем тајни глобалног езотеризма. Једнополарни свет, уместо обећаног полицентричног, заснованог на праведном усаглашавању интереса Истока и Запада, неумитно срља у нови светски рат. Доследна једнополарност, у којој САД добијају монопол на управљање светом, неускладива је са постојањем великих суверених држава, ма где се оне налазиле. Постепена демонстрација тих држава очигледно је део замисли архитектата једнополарног света.” (2) Овој демонстраци свакако се може приступити и коришћењем многобројних религијских противречја, поготову на Блиском Истоку, где се срећу три велике монотеистичке религије, од којих свака има свој поглед на апокалиптичке битке уочи Судњег дана и своја виђења есхатолошких збивања.

Без црно-белих слика

Тематика овог текста је превише сложена да би се на њене изазове могло одговорити једним новинарским (као и увек, летимичним и неизбежно недовољно научним) погледом. Улога религија у свету у коме живимо, па и у питањима рата и мира, иако веома важна, ипак је мања од улоге банкстера, глобалистичких гангстера маскираних у банке, чији је једини бог „златно теле.” Такође, у оквиру сваке религије постоје разни правци, ставови, конфесије: рецимо, многи ортодоксни јудаисти, тзв. „харедим”, изразити су противници концепта циониста, и сматрају да је Израел држава која није настала с Божјим благословом, јер је створена пре доласка месијанског доба. Многи Јевреји се уопште не слажу с неоконзервативцима, и припадници су левичарског антиглобалистичког покрета (Ноам Чомски и Наоми Клајн свакако нису исто што и Џошуа Муравејчик и њему слични). У исламу сунити и шиити имају различите погледе на апокалиптику, као и на улогу Махдија, а православни, римокатолици и

протестанти се такође јасно разликују у тумачењу „краја историје” (да и не говоримо о разликама у оквиру самог протестантизма, од либералног до фундаменталистичког; уосталом, и либерално–екуменистички православци Откровење Јованово доживљавају само као сагу о еколошким проблемима). Зато се овај чланак може читати као скица, мада утемељена, за анализу значајног проблема савременог света, који је нашој јавности углавном непознат.

Долазак имама Махдија

Недавно је ирански духовни вођа, ајатолах Али Хамнеи, позвао свој народ да се припрема за велики рат пред крај света. У посланици коју је упутио вернима истакао је да је дошло време да се појави последњи, дванаести, „скривени” имам, Махди, који долази пре Страшног суда да би спасао муслимане и обезбедио светску победу ислама. Али Хамнеи је истакао да је дужност свих верних да се дисциплинују за долазак великог вође, и додао: „Ако себе сматрамо ратницима дванаестог имама, онда морамо бити спремни за рат. Под руководством Алаха, и уз његову невидљиву помоћ, учинићемо да исламска цивилизација тријумфује на светској позорници. То је наша судбина”, рекао је Хамнеи. Ирански медији су, са своје стране, изјавили да претпостављени војницима деле брошуру „Последњих шест месеци”, која говори о потоњој, апокалиптичној бици, и о томе како се треба спремати за Махдијев долазак и борбу против Запада (3). Све је пропраћено претњом исламске револуционарне гарде Америци и Израелу – послата им је порука да погађају какве ће бојеве главе носити иранске ракете усмерене ка њима. Меџлис (парламент Ирана) гласао је да се Ормуздски теснац затвори за бродове држава које су Ирану увеле санкције. Опасни догађаји који су на видуку нису без религиозне усмерености, бар кад је њихово осмишљавање у земљама – актерима могућег Трећег светског рата у питању. Кренимо редом.

Месијанство у јудаизму

Савремени јудаизам је, наставши као реакција на новозаветно хришћанство, дубоко заглаван у месијанску будућност својих следбеника, али и човечанства. Ова монотеистичка религија не признаје

за Спаситеља Исуса из Назарета, зато што није остварио очекивања фарисеја, који су уобличили савремени јудаизам. По Јулији Кош, ауторки књиге „Алеф бет жидовства”, месија ће бити велики владар, не божанске природе, који ће „донети коначни мир свима/.../ Наступит ће нови свјетски поредак, олам ха–баа, будући свијет, у коме ће бити уништено и само начело зла, а они што су за живота били праведни, уживат ће заувјек заједно са Месијом. /.../Трећи, посљедњи и вјечни Храм у Јерусалему спустит ће се с неба на мјесто првога и другога Храма, посве довршен и савршен” (4). Дванаеста тачка Мајмонидовог исповедање вере гласи: „Месија ће доћи, а ја ћу се свакога дана припремати за његов долазак.” По Јулији Кош, јудаисти не прихватају Исуса из више резлога: допуштао је да га сматрају Месијом, па је, самим тим, „лажни месија”; није остварио рај на земљи (да лав мирно лежи са јагњетом и да се мачеви прекују у плугове), трпео је бол и патио (а Месија, иако човек, биће изнад патње и бола), па је неприхватљив као спаситељска фигура. Месијанизам јудаизма је другачији.

Догодине у Јерусалиму

Арије Каплан, јеврејски научник и теолог, у својој књизи „Јерусалим – зеница васељене”, каже да изрека „Следеће године у Јерусалиму” не значи само вековну жељу за повратком у Свети Град, него је реч „о молитви за почетак месијанског доба” (5). Месијин долазак, по Каплану, може се десити или чудом (ако га Јевреји заслуже) или, пак, људским напорима. Каплан каже да је месијански оптимизам био велика покретачка сила Јевреја: „Управо тај месијански оптимизам довео је до успона ционизма, покрета за национално ослобођење – првог таквог покрета у свету. Јевреји су знали да ће ствари морати да се побољшају и да ће избављење обавезно доћи. Сам Бог је то обећао, а ако не дође помоћу чуда доћи ће захваљујући људским напорима. Сви који су били на челу препорода Свете земље, можда су и несвесно учествовали у првим чиновима месијанске драме која је обухватала поновну изградњу земље/.../Постоји предање које каже да ће окупљање изгнаних и поновна изградња Јерусалима ићи као два најважнија знака која наговештавају долазак Месије. Предање говори да ће се најпре мали број изгнаних вратити у Свету земљу, а да ће

потом Јевреји преузети управу над Јерусалимом и изнова га изградити.” (6) Или, како би рекао Гершом Шолем, изучавалац кабалистичког мистицизма: „Јудаизам је увек остао одан поимању искупљења као догађаја које ће се очито извршити на историјској сцени, унутар саме заједнице – речју, збиће се у видљивом свету и незамислив је без те појаве” (7). Занети месијанском идејом, следбеници јудаизма су се у историји суочавали с низом појава лажних спаситеља – од вође устаника против Римљана, Бар Кохбе, до Шабатаја Цвија, који се у 17. веку јавио у Смирни у Малој Азији, и за којим су кренули следбеници чак из Шкотске и Пољске, верујући да ће Цви упоставити хиљадугодишње царство и преузети власт од султана. Међутим, кад је био утамничен у Цариграду, Цви се пред власт имајућима одрекао своје титуле, потурчио се и био запослен као чувар амама; сахрањен је у на црногорском приморју, у Улцињу (8).

Знамења златног доба

Арије Каплан каже да ће се, пре доласка Месије, обновити Санхедрин (Синедрион) који треба да крунише Месију. (То се десило 2005. године, када се седамдесетак рабина разних токова јудаизма – ортодоксног, реформисаног и либералног крила – удружило и формирало ово кључно управно – судско тело своје религије.) По њему, две су главне идеје будућег „златног доба”: Месија ће довести Јевреје у савршено духовно стање, а затим ће они друге народе учити да се повинују божанским законима, док ће Јерусалим бити духовно средиште целог света. У књизи предсмртних интервјуа, оснивач Израела, Давид Бен Гурион, истакао је да ће савет дванаесторице мудраца, у „постисторији”, управљати светом из Јерусалима. Пре блаженства месијанског доба, биће велики рат, у коме ће, по талмудским предањима, изгинути трећина човечанства. Победиће следбеници месије, који ће седам година спаљивати оружје побеђених народа. Побеђени ће признати његову власт, и донеће дарове, а богатство месијаних следбеника биће неограничено, па ће и они најсиромашнији имати по 2.800 робова. Они који не признају есхатолошког цара биће уништени, а остали ће се обратити у јудаизам, и настаће рај на земљи: њиве ће, без обраде, давати медањаке, вунену одећу и пшеницу чије ће свако зрно бити као два бубрега највећег бика.

Израел и древна пророчанства

Традиционална религиозност веома је утицала на формирање државе Израел. Патрик де Лобе, у својој студији „Есхатологија”, пише: „У Декларацији независности 1948. године говори се о расејању и непосредно се каже да се „јеврејски народ непрестано молио за свој повратак, и увек се надао на васпостављање своје политичке слободе”, де факто изгубљене после римског освајања Палестине (63. године пре Христа). Формула припадности јеврејском народу, неопходна за репатријацију у Израел, гласи да се Јеврејин мора родити од мајке Јеврејке, и „да не може да припада другој вероисповести” (измењено после исправки 1970.), због чега 1962. године, пољском Јеврејину, који је постао римокатолички монах (брат Данијел), није дозвољена репатријација. Право закључивања и раскидања брака у Израелу имају само верске власти, а око 1/6 бирача гласа за партије које заговарају теократство устројство живота/.../” (9) Није случајно да је, како каже руски путописац Сергеј Путилов, рат у суседном Ираку у Израелу био схваћен као почетак древних пророчанстава и знак скорог месијанског доба, и то зато што се у древности на територији Ирака налазило Вавилонско царство, у коме су Јевреји, под Навуходоносором, робовали 70 година, при чему је Садам Хусеин себе замишљао као наследника вавилонских царева (што су и његови непријатељи радо прихватили као праву бит Хусеинове историјске појаве) (10). Што се тиче Ирана, ова држава је древна Персија, а зна се да су и персијски цареви поробљавали Јевреје, због чега се и са њима, јер данас опет угрожавају Израел, мора повести бој. Израелески тумачи древних пророштава у светлу наших дана сећали су се да је речено да ће се од буке при заузећу Вавилона потрести земља (авиони америчке војске на Багдад су бацали бомбе ГБУ 28, тежине две тоне, са ласерским навођењем), и да ће се чути јаук међу народима (бура протеста у многим земљама против овог рата, која, узгред буди речено, рат није спречила).

Западно хришћанство: римокатолицизам и либерални протестантизам

Иако у римокатолицизму и протестантизму постоји низ заједничких веровања, која су, као и код православних, наслеђена из

времена ране Цркве, ипак се њихов поглед на последње дане у извесној, често пресудној за политичку активност, мери разликује. Традиционални римокатолички поглед на историју, који је био прожет апокалиптичким страховима (о чему је, у „Греху и страху” и „Страху на Западу”, писао Жан Делимо), због чега су ломаче инквизитора схватане као средство за очишћење света од антихристових слугу, после Другог ватиканског концила доживео је својеврсну „модернизацију.” Наиме, папа Павао Шести је тврдио да ће, пре Армагедона, на свету наступити „цивилизација љубави”, када ће човечанство, на челу с римокатолицима и следбеницима Авраама (Јеврејима и муслиманима), живети у слози и миру. Идеју „цивилизације љубави” заговарао је и Иван Павао Други, а папа Бенедикт Шеснаести се, у својој енциклици „Љубав у истини” заложиио за стварање јединственог центра светске финансијске моћи, који ће „праведније” делити планетарна богатства. По Патрику де Лобеу, појам о коме говоримо „означава историјски идеал хришћанства, насликан у социјалној доктрини Католичке цркве. Тај идеал се може реализовати у том смислу што је у овој или оној мери цивилизација љубави остварива у овом свету” (11). Либерални протестанти, попут Јиргена Молтмана, верују да ће тријумфовати тзв. „теологија наде”: доћи ће, како је говорио Молтман, до „хуманизације човека, социјализације човечанства, мира свему што је створено” (12). Дакле, својеврсна секуларна утопија са „хришћанским премазом.” Либерално мислећи потомци Лутера су усвојили секуларне моделе „пермисивног друштва”, постављајући бискупине и пасторине, „венчавајући” хомосексуалце и верујући да се ближи ружичаста будућност човечанства, оличена у екуменизму свих боја и праваца.

Амерички месијанизам

Но, за „армагедонску причу” најбитнији су амерички протестантски фундаменталисти, тзв. хришћански ционисти, који верују у месијанско значење државе Израел, месијанство Америке као такве, и неопходност борбе против „антихриста” оличених у исламским државама, као и Русији и Кини. Утицај протестантског фундаментализма на самопоимање америчких политичара, па и значајног дела народа, не сме се занемарити. Још у 19. веку

протестантски проповедници су истицали да је Бог изабрао следбенике Џорџа Вашингтона да донесу благослов демократије читавом свету. Смештајући Америку с оне стране океана и одвајајући је од европских верских ратова и апсолутизма, Бог ју је учинио најпогоднијим тлом за изградњу грађанских и верских слобода. Невиђени природни ресурси и библијски утемељена предузимљивост, као и технологије које се развијају на опште добро, треба да помогну просветљењу свих људи на свету (13). Председници САД, попут Роналда Регана, чврсто су се држали овог „наратива.” Уосталом, познато је да је Џими Картер изгубио изборе зато што је преко двадесет милиона протестантских фундаменталиста гласало против њега јер је подржао право Палестинаца на независну државу. Реган је тврдио да је Америка на посебан начин изабрана, и да људи нису у њу стизали у потрагу за златом, него за Богом. Њени држављани су „слободан народ, који живи под влашћу закона, верује у свог Творца и своју будућност” (14). Они су добри и племенити људи, говорио је Реган, „на много начина благословени, јер су нација под влашћу Бога, живог и пуног љубави” (15). Године 1987. изјавио је да америчка нација није саздана себе ради, него да је њена узвишена дужност „очување и ширење свештеног огња људског живота” (16). На Регановој страни били су протестантски фундаменталисти, попут Тимоти Ле Хаја, који је проповедао својој пастви: „Америка је људска нада за свет, а Исус Христ је нада за Америку... Ово је највећа нација под влашћу Божјом коју је свет икада упознао” (17). Експлозивна мешавина древних библијских пророштава и савремене политике довела је Регана до отвореног проглашавања Совјетског Савеза „империјом зла” и позива на „крсташки поход.” Зато је његова изјава да „бранити Америку значи бранити Бога који је благословио нашу земљу” (а она је „последња највећа нада човечанства”) плод веровања да ће са Совјетским Савезом морати да се коначно, „армагедонски” зарати, да би се зло изагнало из овог света. Говори Џорџа Буша Млађег после 11. септембра 2001. сасвим су се уклапали и регановску схему: објављен је свети рат против исламског тероризма, јер Америка, земља суштог добра, бива нападнута због своје апсолутне вредности, засноване на ширењу слобода и демократије.

Хришћански ционисти

„Хришћански ционисти” су протестантски фундаменталисти који припадају тзв. покрету „диспензационалиста” (од латинског „dispensatio”, што значи „Божји промисао”). По њиховом учењу, Божји Промисао је двострук – за хришћане и за следбенике јудаизма. (18) При том, хришћани су пре свега Англосаксонци, који су, можда, једно од изгубљених јеврејских племена, док су народи попут Руса, Кинеза и муслимана „ниже врсте”, зато што не познају „праву веру”, и с њима је рат неминован. Рат ће се окончати у долини Мегидо у данашњем Израелу (библијски „Армагедон”), и на једној страни ће бити Јевреји и амерички протестанти, а на другој лоше нације, које се називају „Гог и Магог”, при чему их води, по старозаветним пророштвима, „кнез Рош” (Рус), у чијој земљи су области „Мешех и Тувал” (амерички фундаменталисти су тврдили да су то Москва и Тоболск.) Један од кључних диспензационалиста, Хал Линдзи, објавио је 1970. године књигу под насловом „Велика покојница Земља” (продата у 20 милиона примерака!), у којој је изложио будућност армагедонских бојева. У тој књизи, Језекиљево пророчанство се испуњава тако што удружена двестамилионска совјетско-арапска војска напада Израел, претходно побивши трећину човечанства. Међутим, приликом битке, ову војску уништава „атомски удар”, који „организује” „Џизус Крајст” лично. После тога, остаје 144 хиљаде Јевреја који се обраћају у хришћанство и проповедају Еванђеље широм света. Ипак, пре свих ових збивања протестанти – фундаменталисти доживљавају „rapture”, чудесно узношење на небо, и преживљавају Трећи светски рат. (19) Линдзи је био саветник Роналда Регана, док је још један значајан проповедник фундаментализма, пастор Џери Фолвел, вођа покрета тзв. „моралне већине”, постао толики пријатељ државе Израел да је једини нејеврејин који је добио престижни „Орден Жаботинског.” Фундаменталисти су углавном републиканци. (20) Александар Дугин о „хришћанским ционистима” у својој „Конспирологији” каже: „Резултат пропаганде хришћанства у англосаксонском свету, нарочито у САД, аутоматски носе у себи компоненту „патриотског” америчког васпитања у духу очекивања последње битке „империје добра” (САД) против

„империје зла” чију улогу играју час Русија, час њени новији суртогати/.../исламски фундаменталисти, Осама бин Ладен, Садам Хусеин” (21). Данас је „империја зла” – Иран. То је оно што Дугин зове „атомски диспензационализам”, „разматрање атомског оружја као саставног елемента апокалипсе.” Одатле и опседнутост иранским атомским програмом. По руском геополитичару, „хришћански ционизам” није безазлена појава: „Диспензационалисти циљано тумаче збивања савременог света из библијске перспективе. Они који су непријатељи САД улазе у „војске сатане” и то директно. Циничном реализму америчке геополитике диспензационалисти додају фанатичну увереност да су „морално исправни”/.../Оно што највише запањује у диспензационализму – то је буквално испуњавање његових пророштава. У њиховим пророчанствима 19. века говорило се „о скорој изградњи израелске државе у Палестини” и „враћању свих Јевреја у земљу обећану” (испунило се 1947.), о изградњи „Трећег храма” и узласку „вође Јевреја” на Брдо храма (после пењања председника Израела, Аријела Шарона, на Брдо храма 2001. године почела је ескалација палестинско-израелског сукоба), о збивањима у Европи, Русији, на Блиском и Далеком Истоку, од којих су се нека буквално испунила кроз 50–100 година/.../Како год невероватно звучало, али митолошка протестантско – фундаменталистичка интерпретација историје показује се заиста блиска фактичком стању ствари” (22).

Утицај хришћанског ционизма на политику САД

Године 1980. објављена је декларација Међународног хришћанског ционистичког посланства у Израелу, у којој пише: „Хришћански ционизам је теолошка позиција која будућност Изабраног народа види у земљи његових праотаца. Хришћански ционизам се држи буквалног тумачења Библије и одбацује доктрину замене (Старог Завета Новим, нап. В. Д.), која је одиграла централну улогу у вишевековном прогону Јевреја и дала основу за Холокауст. Хришћански Месија, кажу фундаменталисти, рођен је у јеврејском народу, који је због тога постао „царска породица” и заслужује сваку, а нарочито политичку, помоћ (23). Амерички неоконзервативци, међу којима је

приличан број Јевреја, одушевљено су (зарад својих геополитичких интереса)решили да подрже овај покрет. У часопису „Foreign Policy”, у броју за новембар–децембар 2005, Џошуа Муравејчик објавио је текст „Повратак”, постављајући реторско питање: „Ко би, пре само шест година, могао да претпостави да ће „неукусни” разговори о нашем утицају на спољну политику САД доћи до најудаљенијих крајева света? Нас, узајамно мало повезаних, које су настраности политике бо-их навели да скренемо с лева на десно, било је мање од стотине/.../Појам ’неокон’ сад се повезује с појмом ’ултраконзервативац’, а неки га повезују с појмом ’Јеврејин’” (24). У Америци њих, ауторе „Пројекта за нови амерички век”, зову „Клика”, и међу њима су Ричард Чејни, Доналд Рамсфелд, Ричард Перл, вођа „хришћанске деснице” Гери Бауер, члан Савета за политику одбране Елиот Коен, итд. Сви су они следбеници што јеврејског, што „хришћанског” ционизма. За време протестантског фундаменталисте Џорџа Буша Млађег донет је, 16. октобра 2004, Закон о праћењу глобалног антисемитизма, по коме је антисемитизам свака тврдња да „јеврејска заједница контролише владу, медије, међународни бизнис и свет финансија”; свако „снажно антиизраелско осећање”; „оштра критика” израелских лидера;критика јевејских религијских књига; критиковање Владе и Конгреса САД да су под снажним утицајем израелског лобија; критиковање јеврејских кругова због ширења глобализма;порицање да је шест милиона Јевреја страдало у холокаусту;називање Израела „расистичком” државом; тврдња да су бољшевичку револуцију изазвали Јевреји; тврдња да су јеврејски свештеници с Римљанима разапели Христа... (25) Дакле, да поновимо: по америчким фундаменталистима, САД и Израел су Богом изабране земље чији су главни непријатељи арапске државе на Блиском Истоку и Русија (плус све јача Кина). Ове потоње силе ујединиће се ради напада на Израел, али ће, иако моћне, бити побеђене у атомском рату (који ће однети трећину човечанства), после чега ће наступити миленијумско царство „Џизуса Крајста.” У чланку „Неокон значи Јеврејин”, објављеном у часопису „Јеврејски свет”, Нехами Сара Шварц пише о опозицији неоконзервативцима у САД, и тврди, сасвим у духу ових америчких радикала: „Пораст антисемитизма у јеку борбе против муслиманског тероризма је

узнемиравајући симптом, који наговештава судбину Запада, који се повлачи пред исламом. Ако се Запад повлачи, ислам диже главу, а антисемитизам у САД и иностранству је у порасту/.../Мир ће наступити кад ислам буде укроћен, и пут ка миру води само кроз Јерусалим.” (26)

Исламско виђење последње битке

У уводу смо већ истакли да ајатолах Али Хамнеи позива муслимане Ирана (углавном шиите) да се спреме за последњу битку оличену у западним силама зла, у чему ће им помоћи скривени имам, Махди, који ће успоставити правду у целом свету. У исламу, и сунити и шиити верују у појаву Махдија, али шиити верују да је он дванаести имам из дома пророка Мухамеда, који треба да царује седам година, док га сунити доживљавају нешто апстрактније. У хадисима (исламско предање) каже да ће, пре краја света, доћи Даџал, антихрист, кога ће удруженим снагама победити Иса, син Мерјемин (Исус Христос, кога муслимани сматрају за пророка) и Махди. Даџал ће се појавити после великих ратова и глади који ће људе навести да му се поклоне. Пре његове појаве, на земљи ће бити страшна суша, а он ће свима понудити воду и храну. Прогласиће себе за бога. Ибн Масуд, у 144. хадису, овако излаже последњу битку: „Приликом појаве антихриста људи ће се поделити на три групе: једни ће поћи за њим, други ће се сакрити у земљу, где расте пелен, а трећи ће се скупити у табор на обали Ирака и сукобиће се са њим. На крају ће се сви верни скупити на пољу у близини Шама (Дамаска) и послаће одред на чијем челу ће бити коњаник на риђем коњу, на црном и на белом; они ће се потући са антихристом, и нико се жив вратити неће” (27). Дамаск је, дакле, веома важан топоним есхатолошке географије ислама; у њему се налази џамија у којој се, јер је некад била хришћанска црква, налази глава Светог Јована Крститеља. Још једно знамење краја је најезда Гога и Магога, варвара које ислам поистовећује са Монголима. Појавиће се и звер, која ће, по хадисима, бити чудовишна змија која пузи око Табе у Меки. Сунце ће залазити на Западу. Биће то доба свеопштег одбацивања вере, када ће, по Гудхаифи бен ал-Јаману (хадис 204), људи за једну ноћ заборавити Коран. Што се тиче Махдија, идеја о његовој месијанској фигури много пута је

утицала на историју муслиманских народа. Династије Фатимида у Северној Африци (909–1171) и Алмохада у Северној Африци и Шпанији (1130–1269) настале су на тој идеји. Персијски религиозни реформатор, Баб, 1848. објавио је себе за Махдија, после чега је стрељан, али га и данас секта бахајаца сматра својим пророком. Крајем 19. века, Мухамед Ахмед је себе прогласио Махдијем, и повео устанак чије је резултат био одвајање Судана од Египта. Ајатолах Рухолах Хомеини извео је иранску исламску револуцију чији је циљ био стварање бескласног друштва на темељима изворног шиизма управо на основу народног чекања појаве Махдија. Исламска револуција је почела од препорода вере и свргавања западњачког режима шаха Резе Пахлавија. Одушевљеници су Хомеинија хтели да прогласе за Махдија и да с њим крену на Јерусалим, али пораз у рату против Ирака развејао је месијанска очекивања (28).

Исламизам versus ционизам

Борбеност савременог Ирана у односу према Западу заснована је на идеологији есхатолошког рата против идолопоклонства, која не оптужује толико Јевреје, колико исламомрзитељски Запад који против муслимана војује још од доба Карла Мартела. Хришћани су, као људи Књиге (ислам, не заборавимо, и Стари и Нови Завет сматра делимичним изворима Алаховог откровења), одбацили своју веру и подржали ционизам, зарад остваривања империјалних циљева на Блиском Истоку. Председник Ирана, Махмуд Ахмадинеџад, говорећи 2005. у граду Захедану, изјавио је да је „Запад измислио мит о масовном убијању Јевреја и ставио тај мит изнад Бога, религије и народа/.../Европљани су се користили тим митом да створе јеврејску државу у срцу исламског света/.../Какве везе са холокаустом имамо ми? Ми, муслимани, ми, који живимо на Блиском Истоку, ми, земља солидарна с Палестинцима? Холокауст, као што је познато, нема никакве везе с арапском и блискоисточном историографијом, ми немамо везе с чудовишним покољем у коме су нацисти убили шест милиона људи” (29). Пошто се злочин десио у Европи, Европљани Јеврејима треба да дају своју земљу за државу, рекао је ирански политички лидер. Треба напоменути да је Иран 2006. организовао скуп о ревизији Холокауста, позивајући европске

и светске ревизионисте да на њему учествују. На скупу су говорили и поједини јудаистички фундаменталисти, који или поричу број од 6 милиона јеврејских жртава у Другом светском рату или оптужују ционисте да су Хитлеру препустили јеврејски народ Европе на милост и немилост, да би могли да створе државу у Палестини. Британски рабин Арон Коен је рекао да је чињеница холокауста неоспорна, али да то не може да оправда „израелске злочине против Палестинаца” (30). Кад се свему овоме дода порука Али Хамнеиа да је близу апокалиптични рат, јасно је да се уобличила експлозивна смеша која би Блиски Исток могла да дигне у ваздух. Поготову кад је у питању Јерусалим, „пулак света”, град који све три монотеистичке религије сматрају својом светињом: јудаисти због Трећег храма, хришћани због Христа, а муслимани зато што се, по њиховом предању, Мухамед одатле уздигао на небо. Трећи храм, за чију обнову се залажу следбеници јудаизма и хришћанског ционизма, налазио се на месту где су сада Ал Акса и Омарова џамија, и било какав покушај да се те џамије уклоне водио би у најкрвавији рат. Слаба је утеха да муслимани верују да ће, после свих догађаја на измаку историје, доћи Иса, син Мерјемин, који ће обновити исламску веру и успоставити царство правде... Да не заборавимо: у свим ратовима на Блиском Истоку најгоре пролазе хришћани: рецимо, на територији Израела и Палестине нема их више од 3%, јер православни Арапи страдају и од своје муслиманске браће по крви, али и од Јевреја, који их третирају као Арапе. Света земља, којом је Христос ходио, све је празнија од Његових следбеника.

Шта каже православно предање?

Учење Православне Цркве о потоњим временима древно је наслеђе записано у Новом Завету и Светом Предању. Ево основних елемената истог (30):

1. Многи ће доћи у име Христово и обмануће многе (Мт. 24, 5 ; Мк. 13, 6; Лк. 21, 8). У том периоду појавиће се лажни пророци, лажне месије, оснивачи нових секти и јереси, и многи ће поћи за њима, често у смрт (сетимо се само вођа секте „Храм народа” Цима Џонса, који је, 1979. године, навео своје следбенике да изврше колективно самоубиство у џунглама Гвајане).

2. Биће ратови и гласови о ратовима између народа и царстава (Мт. 24, 6–7); наравно, то неће бити неки мали и безначајни ратови, него догађаји од светско – историјског значаја. Први и Други светски рат, са својим милионским жртвама и коришћењем оружја за масовно уништење, таква су знамења. Глобалистичка елита светских сатаниста, како већ рекосмо, спрема Трећи светски рат, јер је њихов циљ да човечанство сведу на тзв. „златну милијарду.“ Остале треба побити.

3. Биће велике невоље по свету: глади, помори, земљотреси, различита небеска знамења (Лк. 21, 11); у наше дане, умножење разних природних катастрофа (од којих су неке, можда, изазване људском руком, помоћу система какав је НААРП и сличних) такође је јасан сигнал онога што се збива.

4. Православни хришћани ће бити гоњени и убијани, а сви ће их народи мрзети (Мк. 13, 12–13); довољно је сетити се изгона преко милион православних Грка из Мале Азије двадесетих година прошлог века, ужасних покоља над Србима у Јасеновцу и другде (само зато што су православни), крвавих жртава бољшевичког терора (по званичним подацима руска државне комисије, објављеним 1995, богоборци су у доба Совјетског Савеза убили преко двеста хиљада само свештених и монашких лица Руске Цркве).

5. Људи ће мрзети и издавати једни друге (Мт. 24, 10); грађански ратови, терор нацизма, комунизма и либералног капитализма, оличеног у империји САД и Европске Уније, довели су до невиђеног бујања мржње и насиља у свим видовима, и свуда у свету.

6. Због пораста безакоња, љубав многих ће охладнети, а спасиће се само они који претрпе до краја (Мк. 13, 13); то се пре свега односи на умножење неморала, које води масовног ширења грехова попут утробног чедоморства (абортуса) и содомије (хомосексуализма). Због таквих грехова, човечанство се озверава и не може да нађе пут из мрака у који је зашло, јер га не обасјава благодат Божја.

7. Јеванђеље ће бити проповедано широм света, за сведочанство свима (Мк. 13, 10). Сви су крајеви света чули православну проповед; од Јапана до Аустралије, од Аљаске до Аргентине. То не значи да ће сви прихватити Богом откривену веру – само значи да ће она бити проповедана и посведочена.

8. После великих ратова и несрећа, свет ће се ујединити у једну државу, којом ће владати сатанин лажни месија, антихрист, који ће за себе тврдити да је „христос.” Он ће, помоћу технологије и магије, чинити лажна чуда, каква никад до тада нису била виђена. Тражиће од свих да му се клањају као богу и буду жигосани његовим жигом (многи мисле да је то биочип, који се већ, за сада на добровољној бази, имплантира у људе широм света). Ко то одбије, биће гоњен. Обновиће храм у Јерусалиму, одакле ће владати (Мт. 24, 15–24; Сол. 3, 11; Прва Јов. 2, 18; Откр. 13, 1–8). Неки од његових вековних следбеника ће га прво примити, а затим ће се разочарати и пригрлиће Христа Истинитог, због чега ће бити гоњени (Рим. 11, 25–28).

9. Велики знаци биће на небу и на земљи: сунце и месец ће се помрачити, звезде ће падати, биће хука мора и океана, и покретање небеских сила (Лк. 21, 25–26).

10. На небу ће се појавити Крст Господњи, и Господ ће у великој сили и слави доћи да суди живима и мртвима. Сама Његова појава уништиће антихриста (Мт. 24, 30–31). Руски светац наших дана, Лаврентије Черниговски, родом са Украјине (упокојио се 1950. године), у доба најжешћег комунизма у Русији пророковао је да ће комунизам пасти, и да ће се православно хришћанство обновити, али до то неће дуго трајати. Ево његових речи: „Долази време кад ће и затворене храмове обновити, и то не само споља, него и изнутра. Позлаћиваће куполе храмова и звоника. А кад све већ буде завршено, доћи ће време кад ће се зацарити антихрист. Молите се да нам Господ продужи још дана за укрепљење, јер нас страшна времена чекају. /.../ Антихрист ће бити јако извежбан у свакој сатанској вештини и чиниће лажна знамења. Њега ће чути и видети силу његову сав свет истовремено (у то доба, још није било телевизије, ни интернета, нап. В. Д.) Своје људе печатиће жиговима. Мрзеће хришћане. Почеће последње гоњење хришћанских душа које одбију да приме печат сатане. Одмах ће настати прогони на територији Јерусалима, а затим ће се по свим местима земаљске кугле пролити последња крв за име нашег Искупитеља, Исуса Христа. /.../ Хришћанин неће моћи ништа ни да купи, ни да прода. Али не очајавајте! Господ чеда Своја неће оставити... Не треба се бојати!” Свему овоме претходиће велики покољ: „Биће рат. Куда он прође, тамо људи неће бити. Пре

тога, Господ ће слабијима послати невелике болести и они ће умрети. /.../Трећи светски рат неће бити ради покајања, него ради истребљења” (31). Ратоваће док не остану само две или три државе, које ће рећи да треба изабрати једног цара над свима, који ће донети лажни мир последњег тоталитаризма. Ипак, Бог Своје неће оставити... Многи савремени православни Оци, попут Старца Пајсија Светигорца, такође су говорили слично Светом Лаврентију, али су препоручивали и трезвеност, да се не упадне у секташку панику, попут јеховистичке или адвентистичке. Они су поручивали – знаке времена треба гледати, и о свему размишљати, али се, изнад свега, молитвено спремати за доба које долази. Јер, историја има смисла само док је у њој могуће наћи вечност, и док у њој има оних који траже Бога и живот непролазни. Кад тога не буде било, историја престаје да буде сврховита, и онда долази крај. Једина могућност њеног продужетка људима се даје кроз покајање, као свецелосно обраћање личности Ономе Који је извор живота. Зато је патријарх Павле говорио да ће Бог помоћи ако буде имао коме да помогне.

Судбина Русије

У свом познатом тексту, „Будућност Русије и крај света”, православни амерички подвижник Серафим Роуз изнео је погледе познатих руских духовника на будућност која чека Русију у доба Армагедона. Он прво подсећа на пророштва руских светих 19. века, који су упозоравили да ће Русија, ако изгуби веру, потонути у мрак ропства. Свети Јован Кронштатски је, 1905. године, говорио: „Ако се не покаје руски народ, крај света је близу. Бог ће одузети побожног цара и послаће бич у виду безбожних, сурових, самозваних владара који ће сву земљу залити крвљу и сузама.” (32) Ипак, они су и тешили људе обновом Свете Русије;старац Алексеј из Зосимовског манастира је 1917. рекао: „Ко то говори да је Русија пропала и нестала? Не, није она нестала, није пропала, али ће руски народ морати да прође кроз тешке муке да би се очистио од греха.” (33) Старац Варнава из Гетсиманског скита био је јасан: „Кад више не будемо могли да трпимо, наступиће ослобођење. Поново ће се градити храмови. Пре краја биће процват” (34), Свети епископ Теофан Нови Затворник је 1930. говорио да се антихристово доба приближава, и

да није далеко, али да ће се Русија пре тога ослободити безбожништва и духовно обновити, а ако се руски народ покаје, Бог ће им послати цара „огњене вере, великог ума и гвоздене воље.” За време Другог светског рата, Владика Теофан је говорио: „Какав је ово рат? Прави рат ће бити кад цео свет устане против Русије, јер ће само она сачувати православну веру.” (Обратимо пажњу: Трећи светски рат је, у виђењу овог прозорљивца, глобални рат против Русије.) Деведесетих година 20. века, у Русији је било много крвоточења и мироточења разних икона, што се доживљавало као најавна доба великих искушења. Очито је да у врху руске државе има људи који религиозно размишљају, и који знају да највећа држава на свету неће моћи да опстане без велике Божје заштите. Већ две деценије обнављају се храмови и олтари, подижу крстови на границама Русије, а авиони обилазе границе ове земље, носећи чудотворне иконе ради благослова пограничних простора. Сећају се Руси Божје помоћи и 1812, кад су победили Наполеона, и 1941–1945., када је Стаљин био приморан да позове Цркву да молитвено подржи Отаџбински рат. Војно свештенство је уведено у јединице данашње руске војске. У јесен 2011, окружење Владимира Путина организовало је долазак Појаса Пресвете Богородице из светогорског манастира Ватопеда у Русију. Овој светињи, познатој по благодатној сили заштите, поклонили су се сви државотворно мислећи људи Трећег Рима – од Путина до Зјуганова. Свима је било јасно да силе зла припремају рат против највеће православне државе на свету. Русија, коју зову Домом Пресвете Богородице (са преко двеста чудотворних икона Мајке Божје), спрема се да дочека тешко време које иде. Са судбином Русије, мистички је повезана и судбина Србије. Владика Николај је говорио да Србија треба да учини све да би остварила идеју свог вожда, Карађорђа, да се створи православни балкански савез с наслоном на Трећи Рим. Недавно упокојени србски геополитичар, др Марко С. Марковић, сматрао је да је Савез православних народа једина реална шанса да се Трећи светски рат избегне (35). Од свега тога, на жалост, није било ништа; па ипак, важно је да свест о дубини наше мистичке – а не само политичке повезаности – треба да остане будна и у ово доба. Нико нормалан не жели рат, поготову онај какав спремају мрачни творци новог светског хаоса.

Ниједан нормалан припадник јудаизма, хришћанства, ислама не жели Армагедон. Религије, упркос свему, не покрећу ратове, него често бивају искоришћене за туђе интересе у доба свеопштег слома духовно–моралних вредности, када се и метафизика политизује до крајњих граница. Православни хришћани, на свакој Литургији, слушају молитву „за мир у свету” и „хришћански крај живота нешаг, без бола, непостидан, миран.” Том молитвом завршавамо и овај текст. Да Бог да мира Јерусалиму, и целом свету који је створен по љубави Творца и Спаситеља човечанства.

ЛИТЕРАТУРА:

1. О Кроулијевим идејама више у књизи Владимира Димитријевића: Пут којим се чешће иде/Окултизам, магија, вештичарство, Легенда, Чачак, 2005.
2. Александар Панарин: Агенти глобализма, у „Летопис Матице српске”, јануар–фебруар 2012, стр. 127
3. Ирански духовни вођа позвао народ да се припрема за рат и крај света, <http://borbazaveru.info/index2.php?option=com>
4. Јулија Кош: Алеф бет жидовства, издање аутора, Загреб 1999., стр. 69
5. Арије Каплан: Јерусалим – зеница васељене, Књижевно друштво Писмо, Земун, 5760/2000, стр. 77
6. Исто, стр. 77–78
7. Gershom Scholem: Le messianisme juif, Agora, 1971, стр. 23
8. О Шабатају Цвију више у: Рене Филеп Милер: Човек који ће доћи, у зборнику Ишчекивање месије, прир. Бојан Јовановић, Панпублик, Београд, 1988, стр. 28–30
9. Патрик де Лобе: Есхатологија (на руском), АСТ Астрел, Москва 2004, стр. 42
10. О томе, као и о тешком положају хришћана у Светој земљи, у занимљивом путопису Сергеја Путилова: Молите се за мир Јерусалиму, у књизи „Небо и земља ће проћи”, ПМШ Београд, 2006.
11. Патрик де Лобе, исто, стр. 156
12. Исто, стр. 58
13. О овоме више у књизи Robert G. Clouse, Robert N. Hosack, and Richard V. Pierard: The New Millenium Manual/ A Once and Future Guide, Baker Books, 1999., стр. 140–143.

14. Исто, стр. 141.
15. Исто
16. Исто
17. Исто, стр. 142.
18. Владимир Карпец: Круг се затвара (на руском), са сајта pravaya.ru
19. О Халу Линдзију видети у Robert G. Clouse, Robert N. Hosack, and Richard V. Pierard, исто, стр. 124–130.
20. Владимир Карпец, исто.
21. Исто
22. Исто
23. Исто
24. Исто
25. Видети више у E. Michael Jones: Jewish Revolutionary Spirit, Fidelity Press, South Bend, Indiana, 2008, стр. 1063–1064.
26. Владимир Карпец, исто
27. Патрик де Лобе, исто, стр. 60
28. Види: Robert G. Clouse, Robert N. Hosack, and Richard V. Pierard, исто, стр. 157–158.
29. Владимир Карпец, исто.
30. Исто.
31. Поуке старца Лаврентија Черниговског у књизи „Небо и земља ће проћи”, Чачанско огледало, Чачак 1992., стр. 62–66.
32. Светлост са Запада/ Живот и учење оца Серафима Роуза, ПМШ, Београд 2006, стр. 514.
33. Исто.
34. Исто, стр. 515.
35. О овом савезу више у књизи: Марко С. Марковић: На развалинама Јутопије/ Срби од стварања Југославије до Сребренице и Косова, Легенда, Чачак, 2007. стр. 248–264.